

РЕШЕНИЕ

№ 3123

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 03.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **343** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ (Закон за чужденците в Република България).

Делото е образувано по жалба на К. М., гражданка на Република Л., [дата на раждане] , притежаваща паспорт №РР0034632, издаден на 06.07.2018г. и валиден до 06.07.2023г., представлявана от адв.П. И. К., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Отказ за издаване на виза №TUN19000459V, постановен от посланика на Република България в Т..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, издаден при нарушение на законовите изисквания за форма на административните актове по чл. 59 от АПК и липса на мотиви. Твърди се, че са доказани целта на пътуването и условията на престоя, съгласно изискванията на чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ. Представени са всички необходими документи за издаване на виза тип „С“, приложени към заявление № TUN 19000459V/18.11.2019г. Изпратена е покана по образец от близък приятел – А. К. К. с ЕГН [ЕГН], който е осигурил адрес на пребиваване, подслон и издръжка за целия престой на жалбоподателката в Република България. Платена е дължимата държавна такса, представена е медицинска застраховка и доказателства за наличие на финансови средства, необходими за престоя в Република България. Представени са всички необходими документи за издаване на виза „С“, не са налице основанията за отказ по чл. 10, ал.1 от ЗЧРБ, поради което оспореният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от

упълномощения процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юриконсулт Д. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказата. Излага мотиви за компетентност на органа, спазване на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон. Счита, че административният орган има право на оперативна самостоятелност при преценката на представените документи и вземането на решение по подаденото заявление. Оспорва дължимостта на адвокатското възнаграждение, доколкото не е доказано плащането му, алтернативно прави възражение за прекомерност, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност.

По делото са приети доказателствата от административната преписка, включително за компетентността на издателя на отказа. В хода на съдебното производство са представени нотариално заверена декларация от 27.05.2020г., подписана от А. К. К. за осигуряване на жилище и финансова издръжка на К. М., банкова референция от Обединена африканска банка Л. Лтд. с данни за налични средства в размер на 8519.46 щатски долара по банковата сметка на жалбоподателката и извлечение за движението на паричните средства по сметката за периода от 31.10.2017г. до 27.09.2019г.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.146 от същия кодекс, от фактическа и правна страна приема следното: По допустимостта на жалбата

Жалбата до съда е с дата 13.12.2019г., а обжалваният отказ е връчен на 29.11.2019г., с оглед на което жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК, приложим във връзка с чл.10а, ал.1 ЗЧРБ.

По фактите съдът приема следното:

Процесният отказ е издаден по повод заявление за издаване на виза № TUN 19000459V/18.11.2019г., подадено от М. К. в Посолството на Република България в Т.. Заявлението е подадено по образеца – Приложение 2 към чл.12, ал.1 от НУРИВОВР. Към него са приложени: нотариално заверена покана – декларация за частно посещение на чужденец в Република България от името на А. К. К., гражданин на Н., в която е декларирана възможност за осигуряване на жилище и средства за издръжка за срок от 20 дни на чуждата гражданка М. К. в жилище на адрес в [населено място], [жк][жилищен адрес]0 с площ от 104 кв.м., състоящо се от 4 стаи, банкова референция от Обединена африканска банка Л., Лтд. за налични средства по банковата сметка на М. К. в размер на 8 519.46 щатски долара, с приложено към нея извлечение от движението на средствата по сметката, билет за самолетен полет Т. – Турция – С. на 27.11.2019г. и обратен полет на 17.12.2019г. по същия маршрут, застрахователна полица от [фирма] за медицински разноски, репатриране и спешна дентална помощ за периода от 28.11.2019г. до 11.01.2020г., удостоверение за завършено образование, издадено от Министерство на образованието на Л., студентска карта, копие от международен паспорт.

Видно от заявлението, жалбоподателката е студент в Л., основната цел на пътуването е частна - „посещение при приятел“. Посочено е че всички разноски по издръжка и настаняване за периода на престой от 21 дни са за сметка на заявителката.

В хода на съдебното производство са представени нотариално заверена декларация от 27.05.2020г., подписана от А. К. К. за осигуряване на жилище и финансова издръжка

на К. М., банкова референция от Обединена африканска банка Л. Лтд. с данни за налични средства в размер на 8519.46 щатски долара по банковата сметка на жалбоподателката и извлечение за движението на паричните средства по сметката за периода от 31.10.2017г. до 27.09.2019г.

Във връзка с процесното заявление за виза няма доказателства за извършена съгласувателна процедура с ДАНС, но нарушението не е съществено, доколкото в конкретния случай не води до постановяване на административен акт с различно съдържание.

Видно от оспорения отказ с рег. №TUN19000459V, издаден от посланика на Република България в Т., визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ, като е посочено, че „представените документи и информацията от проведеното интервю не доказват по убедителен начин целта на пътуването“.

За компетентността на консулското длъжностно лице да издаде процесния отказ, са представени следните доказателства: Заповед № 95 – 00 – 314/28.11.2011г. на министъра на външните работи за определяне на дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения за издаване на краткосрочни визи със срок на валидност до 1 година и Заповед №31/09.09.2019г. на посланик С. Г. за определяне на посланика на Република България в Т. за консулско длъжностно лице в периода от 07.09.2019г. до пристигане на нов ЗКС, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец Приложение 7 и Приложение 8 към чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата.

При така изложеното, съдът формира следните правни изводи: Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по чл.9г, ал.1 ЗЧРБ, предвид представените заповед на посланика на Република България в Т. и заповедта на министъра на външните работи, обсъдени по фактите. Отказът е издаден от компетентен орган и е законосъобразен по чл.146, т.1 АПК.

Съгласно чл. 9ж, ал.1 ЗЧРБ, за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, по образец, определен с наредбата по чл. 9е, ал.1 – образец по Приложение 2 към чл.12, ал.1 от НУРИВОВР. В казуса по делото е подадено заявление по образца, предвиден в посочената разпоредба. Касае се за заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т.3 ЗЧРБ - "виза за краткосрочно пребиваване (виза вид "С")“. В заявлението в графа 25 е посочена продължителност на планирания престой 21 дни, а в графи 29 и 30 – пристигане на 27.11.2019г. и отпътуване на 17.12.2019г., видно е следователно, че се касае за намерение за пребиваване за срок по-малко от 90 дни. Съгласно чл. 14, ал.1 ЗЧРБ, втората хипотеза, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да пребивава краткосрочно на територията на страната за срок до 90 дни в рамките на 180 дни.

С обжалвания отказ е разгледано допустимо заявление, към което е приложен валиден документ за самоличност и други изискващи се документи по чл.13 и чл.14 от Наредбата.

Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл.34,ал.1 от Наредбата образец – Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание

за отказа.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, в който се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображенията засягащи интересите на националната сигурност. В Инструкцията за условията и реда на съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани съгласувателните процедури с оглед произнасянето по заявления за издаване на визи. Съгласно посочените материално-правни основания в процесния отказ - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Видно от мотивите на оспорения отказ „представените документи и информацията от проведеното интервю не доказват по убедителен начин целта на пътуването“.

Съдът приема за обосновано така приетото в оспорения отказ. Видно е от обсъдените документи, приложени към заявлението за виза, че са представени доказателства само за пътуването на жалбоподателката. Досежно целта, издръжката и условията на престой няма убедителни доказателства. Няма такива и за намерението ѝ да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. На първо място поканата декларация за частно посещение не е придружена с декларация за имотно състояние на канешото лице и удостоверение за доходи, издадено от неговата месторабота, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите, каквото е изискването на чл. 17, ал. 2 от НУРИВОВР. На второ място е налице несъответствие в посочения адрес на пребиваване на поканения чужд гражданин в поканата – декларация и в декларацията, представена в хода на съдебното заседание. Първият адрес е в [жк], а вторият е на [улица], ет. 3. Обосновано и законосъобразно при тези данни е прието, че не се доказва по убедителен начин мястото на пребиваване на чуждата гражданка при престоя ѝ на територията на страната. При липсата на декларация за имотното състояние на подписалия поканата не може да се установи дали е собственик, ползвател или наемател на недвижим имот, в който да осигури престоя на жалбоподателката. Не се доказват и необходимите разполагаеми средства за престоя. Видно от чл.17, ал.2, т.2 от Наредбата, А. К. е следвало да приложи към поканата-декларация удостоверение за доходи, издадено от местоработата му, или копие от данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите. Такива доказателства не са приложени. Представеното удостоверение за налични суми по банковата сметка на жалбоподателката не доказва доходи или осигурени 50 евро издръжка на ден, тъй като удостоверената като наличност сума е възможно да бъде изтеглена във всеки следващ удостоверяването момент. В заявлението е посочено, че издръжката е за сметка на пристигащата чужда гражданка. Същевременно тя е студентка и не е ясно дали разполага с регулярни доходи. В представената пред съда декларация, с по-късна дата, на А. К., условията на заявления

престой са на негова издръжка, а не на издръжка на пристигащата чужда гражданка. Противоречието потвърждава констатациите на административния орган за неубедителност на представените доказателства. Както са посочи по – горе за А. К. няма доказателство за доходите, при което той не оказва възможност дори за собствена издръжка. Правилно, обосновано и законосъобразно е прието, че не се доказва по убедителен начин и целта на пътуването. Като такава е заявено частно посещение при приятел. Документи, доказващи целта на пътуването, каквото е изричното изискване на чл. 13, ал. 2а от НУРИВОВР не са приложени към заявлението, нито в хода на съдебното производство. В чл.13, ал.2 от Наредбата е предвидено, че е приложимо предвиденото по Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Визов кодекс на Общността относно документите, които позволяват да се направи преценка за целта на пътуването. В Приложение II от регламента се съдържа неизчерпателен списък на придружаващите документи, позволяващи оценка на целта на пътуването при частно посещение, а именно: документи относно настаняването: - покана от домакина, в случай че има такъв, - документ от учреждението, осигуряващо настаняването, или друг подходящ документ, показващ планираното настаняване; документи по отношение на маршрута: - потвърждение за резервация на организирано пътуване или всеки друг подходящ документ, показващ планове за пътуване, - при транзитно преминаване: виза или друго разрешение за влизане за трета държава на местоназначение; билети за следващо пътуване. Поканата от домакина в случая не е представена във вида, изискуем по чл. 17, ал. 2 от НУРИВОВР, същата е без приложенията. Установени са противоречия в мястото и условията на пребиваване по поканата – декларация и по представената в хода на съдебното производство декларация. Не може да се направи извод за целта на посещението, още повече, че не се установява и безспорно мястото на планирано настаняване и пребиваване. В допълнение може да се посочи, че към подаденото заявление, по което е постановен отказ не са приложени и документи, които установяват намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства, съгласно чл. 13, ал. 2г от НУРИВОВР. По Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Визов кодекс на Общността това са документи като доказателство за трудова заетост в държавата, от която жалбоподателката пристига, доказателство за притежание на недвижима собственост там, доказателство за интеграция, за семейни връзки.

При тези обстоятелства, обжалваният отказ за виза е материално законосъобразен, тъй като не са представени документи за обстоятелствата по чл.13, ал.2 от Наредбата вр. Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009, то не може да се приеме, че отказът е немотивиран по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Поради това не е допуснато процесуално нарушение при издаването на отказа по чл. 35 и 26 АПК – неизясняване или необсъждане на представени доказателства, тъй като органът е длъжен да прецени и се произнесе само въз основа на представените със заявлението за виза документи. Освен основание за

прилагане на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ е налице и предпоставката на чл.10, ал.1, т. 24 от същия закон, както във връзка с противоречията в писмените доказателства, така и в частта относно намерението за напускане на страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. М., гражданка на Република Л., [дата на раждане] , притежаваща паспорт №PP0034632, издаден на 06.07.2018г. и валиден до 06.07.2023г., представлявана от адв.П. И. К., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Отказ за издаване на виза №TUN19000459V, издаден от посланика на Република България в Т..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Р. България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: